

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap januar 10^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és esütőtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Egy pár genie a' sok közül.

A' szintér, ékes termek hosszú sora; mondhatnók Náko, Marczibányi, angol királynő, vagy tigris vendéglőnek — de hiszen ez mind egy — a' történet helye Pest, az utsza széles, a' ház nagy-szerűen emelkedett; 's az idő? — éppen három óra ebédután, az az kik délben ebédelnek — a' nagy uraknak 's a' vig élet barátinak reggel, dél, est, a' mint jó; 's a' személyek? — Zámolyi gróf, és Falkay, barátja.

Mind a' két ur pamlagon hevert; előttök egy asztalon érintetlen reggeli fagyladozott, a' hirlapokra éppen olly kevés figyelem fordítva: koránsem azért, mintha a' két barát érdekes társalgásba merült volna, mert tökéletes esend uralkodott; csak néha-néha, midőn kényelmes nyughelyöken hentereregve, fájós fejöknek enyhítőbb pontot kerestek, adták a' békétlenségnek némi jelét. Ide 's tova néhány piszkos billard teke hevert; két összenyomott kalap, egy champagnei üveg, mellynek nyakára mocskos keztyű ragadt, tán azért, hogy biztosabban lehessen megragadni, 's védő vagy támadó fegyverül használni, egy összetört táveső; czimkártyák szagगतott töredékei, üszkös ciggarro-végek 's több efféle, mint világos tanúi az életgyönyörben átrajzott éjnek — nyugodtak szerteszét.

Zámolyi gróf szóllalt-meg. Ásitott, nyujtódzott 's fáradsággal ülésre segíté magát; üres meredt szemeit barátjára szegzé, 's álmosan reá dörgött.

„Mi baj? — kiálta hentereregve Falkay.“

„Hát egész nap itt feküdjünk?“

„Én nem tudom, mit kezdhetnénk mást; az élet legkisebb szikráját sem érzem.“

„Élet! én úgy érzem, kedvezőbb 's kellemesb nem történhetnék velem, mintha e' ponton meghalnék.“

„No hát haljon-meg!“ — mond Falkay — arcát elfordítá, 's próbát akart tenni, valljon nem tud-e elaludni.

Reményteljes barátja 's némileg nevendéke asztalhoz ült; enni akart, de le nem nyelhetette; ablakhoz sompolygott, kezét lázos homlokára szoritá; egy párszor fel 's alá tántorgott, végre a' pam-lagra veté magát, 's barátjára kiáltott.

„Az ördögbe is, mi baja?“ — nyögé Falkay felemelkedve.

De bármilly haragosan dörgé is e' szavakat, úgy látszott, jó-nak látta felkelni 's beszélni; többször szétnyújtódzott, 's meg-jegyzé, hogy pokolszerű hideg van; reggelizni kezdett, és szeren-csésebb volt barátjánál.

„Gróf! ön egy regét félbenhagyott — mondá Falkay, ökölnyi be-afsteaket emelve szájába. — Szalah Emmi csinos boszorkány. Én udva-rias voltam, 's leléptem a' pályatérrel, hogy ön szabadabban haladhas-son; mert két országló sok egy thronra; mert ön vonzalmát lát-tam; mert — 's mert önt tisztelem! köhögé nyomosb ok hiján, 's hogy többet nem szóllt, oka, mert az ökörhust kezdé rágni.

„Hiszen ön ígéré, hogy kinyomozza lakát“ — sohajtá a' rekedt orru gróf.

„Igen, de ön féltékeny lehetne, én pedig bizodalmát kívánom — ön ábrándos kedélylyel csügg a' leányka élvezendő kéjein, 's én nem tartom méltónak, hogy illy mennyországért sokat fáradjak; — szóval — Emmi öné. — Hanem, hogy könnyen juthasson cél-hoz, az utat jól meg kell törni; az egyenes róna legbiztosabb; itt tévelyuttól félni nem lehet; e' rónán vasutat, az az minden a-kadály 's ütköztéstől mentt utat kell építeni, 's rajta a' gőzkocsi önnek grófi czime — ajánló kártyái, váltó levelei lesznek. Ha ha ha!“

„Ha ha ha! átkozott legyenek, ha van valóbb, ördögibb, hübb barát náladnál; ha ha ha!“

II.

A' molnár-utsza végén, alacsony rongyos viskók egy két négy-szegű ablakkal, két-három arasznyira a' kinos kövezeten felül, bá-mulnak a' szemetes járdára; bánatos könyes romok, mint éhen holtak csontvázai (mert e' viskók illyeket képviselnek) düledeznek itt ott, mint késő emlékek az 1838-diki vészes három napból; a' szaggatott utsza izléstelen külsejétől elfordul a' henye kódor-gó, 's gödrös utjait, legalább nappal, kerüli a' kéjencz pipe-rőcz; a' főváros e' részén csak ritkán, csak éjjel zavarja-meg a' falusi csendet pör-lázás kóbor — De azért e' hely korán sem bünfészek; a' szegénység, a' takarékoság erényes gyer-

meke boldog elvonultságban összpontosít itt falut és fővárost, nyugalmat és zajt, örömet és bűt. — Az utsal mindig csendes, hogy lehetetlen benne komolynak nem lenni; mindig sok ház van kiadó, 's ki a' világtól meg akar válni, annak igen ajánlható; valósággal sok szerencsétlen is vonult ide.

Az est közel volt.

Talán sárga lehetett hajdan a' házikó, mellynek alacson kapuja fölött ujan feketített szám diszelgett. A' ház földszini; udvara keskeny, rövid; szobái vizenyősek; az utsalra nyilóban két nő ül, anya és leány; mindkettő munkába merülve; csinos, de nem fényes butorok izléssel rendezve töltnék-meg minden pontot; számított kényelem, óvatos tisztaság, szabályos izlés, kerelesség nélküli pontosság ömlik-el minden lábnyomon; — szegénységnek szentelt templomnak néznéd.

Kopogtak.

„Ki az?”

„Én!”, — felelé kívülről egy rekedt hang.

A' leány ajtót nyitott.

A' vendég, ki most belépett, sajátos alak volt. Honunkban azonban éppen nem olly ritka, hogy őt elismernők; — de Pesten ez ritkaság. — Azonban kik a' Molnár és Leopold-utsalában vagy környékén laknak, vagy itt jöttek, mentek — emlékezni fognak, hogy őt látták. — Talán nem lesz felesleges őt mind e' mellett leírni. — Feje, midőn a' zsiros birkakucsmát levévé, csupasz, fényes; arcza vörös, kék 's fekete szinek némi vegyületét viselé. Hosszú bozontos ősz bajusza és szakála; egész testét alföldi kifordított, piszkos szaggaott bunda fedé, 's a' bizodalmasággal vegyült tiszteletnek némi elegyével lépdelt a' terem közepéig, az anya és leányra tekintett, 's nem csalatkoznék, ki állítaná, hogy szemeiben könyűt látott.

„Minden haszontalan — nemde jó Márton!”

„A' remény, a' haldoklót is táplálja asszonyom!”

„Emmi! adj Mártonnak széket! — 'S most öreg beszélje-el kend, mit hallott. — Csak egy harmatcseppet öreg sebhedt keblemre, és áldani fogom kendet.”

Emmi nagy szemeit a' koldusra függeszté; mert legszorosb értelemben Márton az volt — O, a' szemnek minden mozdulata egyegy írott lap; a' szem örül, búslakodik, vigasztal, megvet, irigyel, szánakozik, dicsér, gyaláz. — O, a' szem a' test-rendszernek legtökélyesb része. — O, a' ki szüntelen, és szüntelen eszméletlenül bámul az Isten szép világába, nem tudja megítélni, milly árva a' világtalan. — Emmi pillanata sokat jelentett; a' koldus

érté azt, elakadt, 's csak nehéz és erőtetett igyekezet után mondhatá ki:

„Lajos urfi! —

„Hagyja kend öreg az urfi-czimet! Az urfi és az én nagyságos czimem napja rég leszállt, 's többé felkelni alig fog.“

„Tehát — igazítá a' koldus, fejét rázva, Lajos ifjú ur“ —

„És miért ur?“ — viszonzá az anya.

„A' pokolba is — kiáltá a' koldus tüzesen — de csak hamar utána tévé — engedelmet asszonyom! bizonyos idő óta nagyon ingerlékeny vagyok, 's gyakrabban megfélemlézem helyzetemről: de ismétlem, hogy kegyelmed, Szalah Lajosné asszonyom, nekem mindig nagyságos, asszonyom és Lajos urfi mindig uram lesz. — Ha finomabb emberre van szükségök, jó! — ugy ... hanem bérért vagy a' nélkül, élelemért vagy a' nélkül, lakásért vagy a' nélkül — Márton, kit kegyed a' gonoszság és inség öléből egykor kivont, és magához vett, nem tágit sem kegyelmedtől sem czimjeitől. Mehet, a' mint akar, jöhet, a' mint akar!“

„Isten jutalmazza-meg kendet!“ zokogá az anya.

(Folytatása következik.)

V e t é l y t á r s.

(Vége.)

Az óra hetet kondult. Miksa éppen a' lépcsőken jött-fel és szobájába lépett. Midőn nejét szívére zárta 's megcsókolta, félhangon mondá ez: „s ha még is álnok volna, ha kedvest tartana!“

Más nap ebéd után ismét elsietett Miksa. Ez uttal nem sompolygott inas utána; Emilia köpenyébe burkolá magát, 's tova siető férjét követte. Az ut több utszán vitt keresztül, mellyeken különben csak szélsébséggel szokott Emilia átkocsizni. Vásári nap volt; a' városból ittas pórok tántorogtak haza, 's Emilia sok oldaldöfést, taszigálást szenvedett; egy molnár legény pedig barna köpenyének egyik szárnyát fehérre festette. Végre a' 21-ik számalatti ház előtt állott Fridrik-utzában.

„Itt lakik ** Miksa ur?“ — kérdé egy öreg asszonytól az udvaron.

„„Szolgálatjára, a' harmadik emeletben, balra; de a' nagyságos ur mindig bezárja ajtaját, 's egy lelket sem ereszt magához.

Emilia a' harmadik emeletbe sietett; midőn a' mondott ajtó előtt állt, nagyon meg volt indulva. Végre, végre — gondolá magában — fölfedi a' titkot, melly neki már olly sok titkos könyűjébe került.

Azonban, mint történni szokott, hogy valamelly gyászos fölfedezés előtt sokszor akaratlanul megborzadunk; Emilia is egy ide-

ig elhatározatlanul állott a' végzetes ajtó előtt. — Most szót velt a' szobában hangzani; fülét a' kulcslyukra nyomta, 's valóban férje hangja volt.

„Légy nyugton édesem!“ — monda nyájasan — téged bizonynyal soha sem hagylak - el. — Pillanatnyi csend következék; a' künn hallgatódzót majd elhagyták érzékei; kicsinyben, hogy le nem rogyott. Miksa tovább folytatá szavait: megigérttem, hogy tőled házasságomban sem válok-meg. Ah, azon egyetlen egy napon, melyet körödtől elfogva kellett leélnem, nem kevesebbet szenvedék, mint te; és más nap reggel azonnal hozzád is siettem kedves lény. Egyedül téged nem áldozhatalak-fel nőknek. Ah, ha ő frigyünkről tudna, rettenetesen fogna dühöngni, és téged boszúja bizonynyal megrontana.

Emilia olly erővel rántá-meg a' csengetyűszárt, hogy az majdnem kezében maradt. Miksa meglepetve 's azon gondolattal, miképp' a' háznál talán valami szerencsétlenség történt, ajtót nyitott. 'S im neje rohant-be, boldogtalan vetélytársnéját semmivé teendő. — De a' több mint egyszerűleg butorzott agglegényi teremben mi sem volt, mi vetélytársnéhoz hasonlítna. Csupán szörnyű füst tölté-be az egész szobát.

Miksa ablakot nyitott, mert neje, ki olly véletlenül meglepé, a' füsttől majdnem elájult. — „Látod — mond a' férj, és hosszú szárú pipáját félretevé — tudtam én, hogy nem szenvedheted a' pipafüstöt.“

„Hát senki sincs itt?“ — mond Emilia mintegy magában.

„Tehát kinek kellene itt lenni?“

„De hát kivel beszéltél? kire pazaroltad a' szerelem nyájas szavait, melyeket hallanom kelle, 's melyek majd örültté tettek.“

„Pipámra — felelt Miksa nyugodtan, 's neje mellé települt a' régi divatú pamlagra. — Nem azt mondád-e kevés nappal menyekzőnk előtt, hogy a' pipafüst előtted szenvedhetlen, 's hogy nem örömet vennéd, ha még mint férjed is hódolnék a' pipának?“

„Igen, azt mondtam — válaszolt Emilia — én nem szenvedhetem ezt a' fatalis füstöt, 's ha csak közelébe jutok is, azonnal köhögnöm kell.“

„Hogy tehát téged a' füst és köhögéstől megkiméljelek, magam pedig pipám miatt ne lássak tőled nagy pénteki arcokat, öreg dajkám házában e' szobát bérlém-ki, hol ebéd után naponként egy órát, mint már évektől megszoktam, dohányozhassam. Most tudod a' foglalatosságot, melly csemege után körödből elhivott, 's most bizonynyal magad kergetsz-el hazulról.“

„O, korán sem; magános szobádat ma láttad utószor; azért csak bucsúzzál-el tőle.“

„De hát hol dohányozzam?”

„Honn, közelemben, szemeim előtt.”

„De a’ füst!”

„Meg fogom szokni.”

Miksa csókokkal özőnlé-el neje ajkait. Ezután összeszedvén pipáit, dohányát, a’ szállást felmondta. Emilia pedig utközben félhangon ezeket mondá: „Inkább csak otthon dohányozzék; ha pipa van kezében, andábbnak látszik, ’s valami szíves szomszédnő könnyen megtalálná szokni a’ pipafüstöt. Inkább magam kísértem-meg, egy nő pedig, a’ mit komolyan akar, mindig végrehajthatja.

Némethöl

Röjtők.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Hirszekrény. — Az új esztendő első napján esett hó nagy reformot hoz a’ időjáratunkba; mert annyira elűzte a’ hideget, hogy azóta folyvást kellemes lágy napjaink kecsgették. Sőt mi több, 4-kén éjjel a’ hó is kezdett olvadozni, ’s csepegett a’ házfedelekről. Ezzel még nem eléglé-meg, hanem egész jan. 5-kén olly szaporán ömlött az eső, hogy utszáink igazán lucskomedenczékké váltak. A’ házakon fekvő sok hónap azonban még fele sem olvadt-el. Mindazáltal, ha ez így megy (noha nem hiszünk az időnek, mert most nagyon változó, mint a’ korszellem, vagy inkább, mint a’ magyar hírlapi írók elve), úgy Dunánk jege alkalmasint nem sokára felszedi sátorfáját ’s úgy rohan a’ fekete tengerbe, hogy nyomát sem látjuk. Ezen pedig a’ budapesti bérkocsisok ismét sopánkodni fognak; mert még jan. 5-kén jó kedvvel vágtattak keresztül szánjaikon a’ Duna hátán. — Mayer ur, a’ „magyar király” ezimű hotel bérlője mult napokban tudósítá a’ pesti közönséget, hogy nagy teremében e’ farsangon hetenként rendes bálokat is ad. Sok szerenését hozzá! de collegája, a’ hajdani „hét választó” bérlője, gyakran megadta árát a’ pompás reduttali rivalitásának. Három király napján M. ur 20 ezüst kr. bemeneti díj mellett zeneprobát is tartatott, miről maga helyén ez iker lapok hihetőleg bővebben szóllandnak, valamint Morelli-nek ugyan e’ napon tartatott második zeneprobája sikeréről. — Hallom, hogy az igazgató választása végett febr. közepén összeülendő országos szini biztosság részéről nem sokára concursus fog hirdettetni a’ nemzeti színház directorságára. Concurrens alkalmasint lesz elég. Igen, mert úgy értém, hogy a’ director fizetése ezer pgő forint lesz. Ez ugyan annak, kinek szüksége vanrá, ’s más birtoka nincs, elég szép pénz volna: de egy nemzeti színház — így vélik a’ patrioták — igazgatójának nem üres erszényűnek kell lenni: különben gyakran megfizamodik zsebe. ’S ha ez utóbbi áll, úgy az említett díj igen kevés. — Az emberek csak még is furesák. Némelyek színházunk igazgatójának magyart, mások németet, mások ismét tótót ohajtnának. Némelyek csupán zeneértőt, habár a’ magyar és szini literaturáról soha nem álmodott is, mások literatort, ki a’ zene hangjától azonnal megcsömörlik, ismét mások mindkettőt egy személyben kívánnának. Igen bizony, ha illyeket csak úgy lehetne leszakasztani a’ fáról, mint Éva anyánk a’ tiltott almát, se baj volna: de még a’ cigánykereket sem tudják gyakorlás nélkül hany-

ni a' purdék, 's így a' választás minden esetre nehéz lesz. Ha tölem függne, bizonyosan okosan választanék; mert én a' directorságra concurrenseket practicaí examenra is kötelezném; 's többi köztíratnék velek egy magyar színházi hirdetménytis, hogy látnám, tudnak-e jól magyarul írni; 's innen kitudnám, képesek-e megjavítani ama szarvas-hibákat, melyeket theatrumi czéduláinkon mind eddig olly igen gyakran tapasztalánk. — A propos! a' nemzeti színház játékhirdetményeit uj esztendőnk első napjától bor ág és kalászokkal körzött magyar czimer diszesíti. Ez hihetőleg azt jelenti, hogy cara patriánk gabnával 's borral igen, de pénzzel nem igen bővelkedik (mert notabene pénztt a' czimer körül csakugyan nem látok). 'S ennek igaznak is kell lenni! mert mióta sensu strictissimo nemzeti színházunk van, olly ritka a' közönség, mintha valamelly ragály ütött volna-ki. Bizonny mondom nektek, illy módon nem sok idegen ajkú polgártársunkat fogjuk megmagyarosítani, 's ha ez még sokáig így tart, majd még a' magyarok is levetkezik nemzetiségőket (ha eddig volt nekik valami kevés); mert hiszen tudjuk, hogy a' nemzetiséget a' színházban kellene tanulnunk. — Uj folyóiratink közül eddig láttuk már a' Religio 's nevelést, pesti hirlapot, közleményeket, 's világot. A' két első valóban csinos sőt pompás külsejűnek lehet nevezni. A' két utóbbi e' tekintetben talán többet is tön, mint erejétől kívánni lehetne. Kívánunk mindeniknek szerencsés pályát; vajha soha se legyen okuk létüken sohajtozni. A' pesti hirlapban (1.sz.) Kossuth L. neveztetik főszerkesztőnek. Feuilletonjában a' nemzeti színházról T. L. aláíratú értekező emlékeztvén azt javalja, hogy az opera és drama béküljön ismét össze. Igen ám könnyű most ezt javalni, mikormár kifutott a' leves. Jobb volt volna akkor okosat tanácsolni, mikor még a' fazék körül nagyon égett a' tűz, melly a' levest kelletén tuli heves forrásba hozta; ekkor inkább a' sok parázst kell vala elmozdítani a' helyett, hogy azt még jobban élesztettük: így most nem volnánk kénytelenek kérdezni „mit csináltunk?“ mint Fra Diabolóban a' megrémült orzó. — A' Sürgöny ez esztendőben még nem jelent-meg. Hátramaradását bizonyos raffinált speculatioi körülmény okozá, mellynek mássa magyar hirlapi litteraturánkban még nem volt: de hihetőleg e' bajt is nem sokára orvosolni fogják. — Az Athenaeum hirdeti, hogy ezután Figyelmezője nem jelenik-meg. Hol fogják már ezután íróink neveit koszorúba foglalni?!

Ta—ry.

KÜLÖNFÉLE.

Né má k. Egy furfangós eszű kiszámítá, hogy Európában mintegy nyolczvan ezer néma él. — Ha már azokat is ide számítjuk, kik sokat beszélnek, de keveset mondanak, kik sokat tudnak de hallgatnak, kik sokat mondhatnak de szólniok nem szabad, megkísértetik az ember kérdezni, mire adott neki a' beszélő tehetség.

Physiognomicai sajátságok. Meredt, durva haj sokszor a' makranczosság jele; sima, lágy haj béketűrést jelent. Gondor hajúk majd mindig eszes emberek 's gyönyör-kedvelők. Kopasz hajközönségesen élénk munkás lélek jele; hacsak a' kopaszfejú nem simítja előre hajmaradékait, hogy homlokát befedje; mert ez mindennapias szellemre mutat. Kora öszülés misanthropia, tartós szenvedés, physical 's moralis mértéktelen fáradozás vagy éji elszórttságok jele. A' teljes buja növetű fűrtők, melyeket az idő nem képes megfejíritni, egyarányos, csendes véralkat 's közepszerű elmének jelei.

Szerelem-székek. Az emberi elme által valaha feltalált legtrikább 's leghihetlenebb intézeteknek egyike franciaországban volt, az úgy nevezett szerelem (törvény) széke. De bizonyosan kevés intézet is van, vagy volt, melly ennyi tiszteletet gerjesztett, oly kevésbe került, 's dicsekhetett, hogy az erkölcsökre oly nagy befolyású volt volna, mint az. Le Grand szerint e' törvényszék bírái nemes urak, főrendű dámák és költészek, tehát oly személyek közül választattak, kik világismerettel 's ide tartozó tárgyak felől szerzett tökélyes és hosszas tapasztalással bírván, egészen alkalmasok voltak e' hivatalra. E' törvényszékeknél a' nők részint helyeslést részint tekintetet nyertek, mert a' férfiak egészen részökre álltak. E' szerint a' szerelem-törvényszék hatósága csak hamar elterjedett. Ők ítéltek-el a' szerelmesek pereit, 's mindent, mi a' galanteriát illeté. Felszözlíták a' vétkeseket, hogy elöttek megjelenjenek; a' nyers csatázók, kik egyéb perlekedéseikben elleneiket sorompók között fegyverrel szokták engedésre kényszeríteni, zugolódás nélkül hajoltak-meg oly bírák előtt, kiktől féltnie nem kellett. Ezek megfontolák a' hibás lépést, arányos büntetést szabtak, a' szerelmi viszonyt feloldozák vagy bizonyos nemű kibékülést rendeltek; ítéletmondataikat, mellyek a' r r e t s d' a m o u r-nak neveztettek, 's franciaországban hosszas ideig törvénykönyvet képzettek, oly nagy becsben tarták, hogy ellenek feljebbviteli perrel élni ki sem merészle. Még fejedelmek 's uralkodók sem vonakodtak (Alfonz, arragoni király; Richard angol király) az elnökség felvállalásától. Illy szerelemszéket alapított tartományaiban Fridrik császár is — veres szakálú 6-dik Károly alatt azudvarnál is állíttatott-fel illy törvényszék és valamint más főrendű törvényszék, hivatalbeliekkel láttatott-el. E' hivatalokat fejedelmi vérből származott hercegek, az ország legfőbb emberei, a' tanács első tagjai, sőt legtiszteltebb papok is viselik. Ez Izabella királyné hideg kedélyének következményéből történt. Azonban franciaország szerencsésnek tarthatná, ha egyéb mással nem vádolhatná magát.

Törvényszolgai buzgalom jutalma. — Nem rég egy pór, de la Ferté községben, törvényszolgai hivatalt nyert: de mindjárt törvényes pályáján első felléptekor nem kis szerencsétlenség érte. Egy megholtak házában a' törvény rendelete szerint mindentpecséttel kellett megjelelni. Miután tisztét pontosan teljesíté, gondosan körültekintett, vizsgálva, vajjon figyelmét nem kerülte-e ki valami. Ekkor eszébe jutott, hogy a' boldogultnak lováról elfeledkezék. — Az istállóba sietett tehát, 's hatalmas pecsétjét a' bucephalus hátára nyomá; mire ez a' szokatlan működéstől kissé felindulva, kirugott, 's a' szerencsétlen jegyzőt emlékhagyólag sebze-meg.

Nevezetes futó. Julius 271kén folyó 1849-ben mint az angol Courieu bizonyítja, Bongolazában, a' madrasi ülnökségben, oly verseny-futás ment véghez, mellynek alig van párja. Egy arab ló, melly Horne kapitány tulajdona, öt nap alatt 400 mértföldnyi utat tett és tulajdonosának 5.000 rupiát (5000 ft. pengő) nyert. Midőn győztesen a' ezélnál megjelent, Horne ur a' futásban megállítá, és a' leghizelgőbb czirogatások között — nyugszékbe helyezte, melly a' legpompásabban és diszesebben vala felékesítve virág-bokrétákkal és füzérekkel.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 453.